

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SVMMO PON=||TIFICE,|| QVINQVE LIRBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XXIV. Episcopus omnes à Papa iurisdictionem accipere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53860)

Et elegit duodecim ex ipsis, quos et Apostolos nominavit. Et Ioan. 6. Nonne ego vos duodecim elegi? Quod autem Apostoli habuerint iurisdictionem, patet tum ex gestis Pauli, qui in Corinth. 5. excommunicat, & I. Cor. 6. 7. 11. 14. & alibi passim leges constituit, tum quia Apostolica dignitas est prima & summa dignitas in Ecclesia, ut patet I. Cor. 12. & Ephes. 1. Et quosdam quidem posuit in Ecclesia, primum Apostolos, deinde Prophetas, &c. Vide B. Thomam in cap. 12. primæ ad Corinth. Quod autem ante Christi passionem Apostoli essent, nec tamen adhuc essent Episcopi, vel Sacerdotes, nec ullam haberent iurisdictionem, non est mirum. Dominus enim variis temporibus variis contulit Apostolis potestates. Et præcipue Ioan. 20. absoluit, quod ante passionem inchoauerat.

CAPVT XXIV.

Episcopus omnes à Papa iurisdictionem accipit.

VOD verò omnis ordinaria iurisdictione Episcopi à Papa immediatè descendat, probatur, & patet ex figura Testamenti veteris. Nam Num. 11. regimus, quod cum Moses non posset solus regere totum populum, Deus iussit adesse septuaginta seniores, à quibus de spiritu Mosis, dedit illis, ut vnà cum Mose populum regerent. Vbi notandum cum Augustino, q. 18. in libro Numeri, istam ablationem spiritus à Mose non significare diminutionem spiritus in Mose, quia tunc nihil profuisset Mose habere adiutores, si propterea ipse debiliior factus esset. Sed deriuationem virtutis seniorum à Mosis virtute. Voluit enim Deus ostendere, in Mose residere totam auctoritatem, alios autem qui habent, à Mose habere. Constat autem Pontificem in Ecclesia eum locum habere, quem habuit Moses in populo Iudæorum.

SE C V N D O, regimen Ecclesiasticum est monarchicum, ut supra ostendimus, ergo omnis auctoritas est in vno, & ab illo in alios deriuatur. Sic enim se habent omnes Monarchiæ. Respondent, regimen Ecclesiasticum est Monarchicum, sed temperatum ex Aristocratiâ, & ideo præter Monarcham esse etiam alios præfectos inferiores, qui non sunt Vicarii summi Monarchæ, sed absoluti Principes. Essent autem Vicarii, si ab illo acciperent auctoritatem.

At contra; nam Aristocratia Ecclesie requirit quidem vt Episcopi sint Principes, & non simplices Vicarij: sed nõ requirit, vt isti Principes instituantur à Deo, & non à Pontifice, sed solum vt Pontifex cogatur diuina lege in variis Ecclesie partibus diuersos Principes Ecclesiasticos cõstituere: quomodo si alicubi Rex teneretur in singulis prouincijs nõ constituere prætores, aut præfides, sed veros duces ac principes, qui prouinciam, vt suam regerent, cum dependentia tamẽ ad regem.

TERTIO, probatur ex illis quatuor similitudinibus, quibus vititur Cyprianus libro de vnitae Ecclesie, vbi sedem Petri comparat capiti, radici, fonti, soli. Nam in omni corpore virtus membrorum deriuatur à capite, in omni arbore virtus ramorũ oritur ex radice, in omnibus riuus aqua fluit ex fonte, omnium denique radiorum solarium lux est à sole.

QUARTO, probatur, ex inæqualitate iurisdictionũ. Nam si Deus immediatẽ conferret Episcopis iurisdictionem, omnes Episcopi haberent æqualem iurisdictionem, sicut habent æqualiter ordinis potestatem; Deus enim non determinauit vnquam Episcoporum iurisdictionem: at modò vnus Episcopus habet vnum oppidum, alius ceterum oppida, alius multas prouincias. non igitur à Deo, sed ab homine datur eiusmodi iurdictio. Idcirco enim ille magnum, iste paruum populum regit, quia ita placuit ei, qui iurisdictionem dedit, id est, principi totius Ecclesie.

QUINTO, si haberent Episcopi à Deo suam iurisdictionẽ, non posset Pontifex illam auferre, aut mutare. Nõ enim potest Pontifex aliquid agere contra Dei ordinationem: at certum est Pontificem id posse facere, & sæpe fecisse. Vnde beatus BERNARDVS in epist. 131. ad Mediolanenses: *Potest, inquit, Romana Ecclesia nouos ordinare Episcopatus, vbi hactenus non fuerunt: potest eos, qui sunt, alios deprimere, alios sublimare, prout ratio sibi dictauerit, ita vt de Episcopo Archiepiscopus creare liceat, & è conuerso si necesse visum fuerit.*

RESPONDEBUNT, Episcopos habere iurisdictionem à Deo, sed tamen sub Pontifice, & ideo licere Pontifici illam tollere, vel mutare.

AT CONTRA; nam Apostoli habuerunt potestatem sub Petro, & tamen quia eam habuerunt immediatẽ à Christo, non poterat Petrus eam auferre, vel imminuere. Præterea

ordinis potestatem habent omnes Presbyteri sub Pontifice, & tamen quia eam habent à Deo, non potest Pontifex eam ita tollere, vt ij, si velint, non possint ea uti. Nam Presbyter etiam si Pontifex illum excommunicet, suspendat, interdicat, degradet, tamen si velit, verè consecrabit: denique in eolibet vrbe clerus, & populus subiectus est Episcopo, & tamen si quis de clero, vel populo habet immediatè à Pontifice immo aliquam auctoritatem, non potest Episcopus illam tollere, vel imminuere. Eodem igitur modo si haberent Episcopi à Christo auctoritatem suam, non posset Christus vicarius eam tollere, & minuere: vel dicant aduersarij, vbi Dominus ita subiecerit Episcopos Pontifici, vt voluerit etiam illi potestatem mutari, quæ ipsemet eis contulerit.

RESPONDENT, posse saltem Pontificem auferre auctoritatem subiectam Episcopo, id est, populum eius alteri subicere, & ea ratione non propriè illi auferre iurisdictionem illi datam, sed efficere indirectè, vt illam perdat. At cum potest iurisdictionis relationem significet prælati ad subditum, et relatiuis autem vno posito, vel sublato, & alterum ponatur, vel tollatur, si non potest Episcopo auferri iurisdictionem, non potest fieri, vt populus non sit ei subiectus. Denique mirum omnino esset, si diuina prouidentia, quæ suauiter cuncta disponit, nolisset per eum iurisdictionem dari, per quem augeri, minui, atque ad eodè penitus tolli posse voluisset.

SEXTO, si iure diuino Episcopi habent suam iurisdictionem, ostendere debent aliquod verbum Dei, in quo hæc eorundem iurisdictionis fundetur. At nihil adferunt, nec adferre possunt aduersarij, nisi verba Domini dicta ad Apostolos: illis autem verbis datur Apostolis amplissima iurisdictionis in Ecclesiam vniuersam, quam certè non concedunt Episcopis aduersarij. Viderint igitur, quo firmamento sententiam suam defendunt.

SEPTIMO, accedant grauissima testimonia duorum veterum, sanctissimorumque Pontificum. INNOCENTIUS I. in epistola ad Concilium Carthaginense, quæ est 91. inter epistolas Augustini: *A Petro, inquit, ipse Episcopatus, & eius auctoritas nominis huius emerfit.* Et in epistola ad Concilium Mileuitanum, quæ est 93. inter epistolas Augustini: *Arbitror, inquit, omnes fratres & Coepiscopos nostros non nisi ad Petrum, id est, sui nominis & honoris auctorem deferre debere.* Leo

serm. 3. de assumptione sua ad Pontificatum: *Si quid, inquit, commune cum eo aliis soluit esse principibus, nunquā nisi per ipsum dedit, quicquid aliis nō negavit.* Et epist. 89. *Huius muneris Sacramētum ita Dominus ad omnium Apostolorum officium soluit pertinere, ut in beatissimo Petro Apostolorum omnium summo principaliter collocaret, et ab ipso quasi quodam capite dona sua sicut in corpus omne diffunderet.*

Neque obstat quod Apostoli non acceperint à Petro iurisdictionem; nam hīc Leo loquitur de modo ordinario, quo Deus Ecclesiæ principibus, id est, Episcopis confert dona sua, ac dicit, conferri ordinariè per Petrum. Apostoli autē extraordinario priuilegio à Christo acceperūt suam iurisdictionē.

Accedant vltimò verba Pontificis, quibus vtitur in creandis Episcopis. Sic enim ait: *Prouidemus Ecclesiæ tali de tali persona, et præsificimus eum in Patrem, et Pastorem, ac Episcopum eiusdem Ecclesiæ, committentes ei administrationem in temporalibus, et spiritualibus, in nomine Patris, et Filij, et Spiritus sancti, Amen.*

CAPVT XXV.

Soluuntur argumenta aduersariorum.

AT contra obiciunt; PRIMO, nostram sententiā seipsam destruere. Nam Episcopi Apostolis succedūt, ut Pontifex Romanus Petro, ergo si Apostoli habent à Christo iurisdictionem, ut asserit nostra Conclusio prima, sequitur etiam Episcopos habere à Christo, quod tamen negat secunda Conclusio. Et è contrario, si Episcopi habent à Pontifice iurisdictionem, ut asserit secunda Conclusio, ergo Apostoli habent à Petro, quod tamē negat prima Conclusio. Nam successor ab eo habet suam iurisdictionem, à quo habuit prædecessor, alioqui non verè succedit, sed instituitur alio ordine. succedere autem Episcopos Apostolis, docet AVGVSTINVS in Psal. 44. exponens enim illud: *Pro Patribus tuis nati sunt tibi filij: Patres, inquit, missi sunt Apostoli, pro Apostolis filij nati sunt, constituti sunt Episcopi.* Hinc etiam Concilium Florentinum in instruct. Armenorum, & Concilium Tridentinum sess. 23. cap. 4. Episcopos in locum Apostolorum successisse docent.

PPP 3

RESPON-